

az ország gazdasági helyzete és a háborús termelési viszonyok miatt akadózva ugyan, nem tökéletes mértékben, mégis a legfontosabb hadifelszereléssel el tudta látni a harcoló honvédséget úgy, hogy az — a tavaszi hadjáratban — győzelemről-győzelemre jutva, erősebb ellenfelére rá tudta kényszeríteni akarátát. S az aránytalan túlerő volt csak képes győztes fegyvereit kicsavarni kezéből.

Fáy Béla

MŰSZAKI CSAPATAINK AZ ÚJJÁÉPÍTÉSSEN

A háború viharától födretepert Magyarország dolgozói az újjáépítés harmadik évének elején állnak és új munkára készülnek. Honvédségünk is igyekszik a reá váró, sokszor erejét meghaladó feladatoknak minél eredményesebben megfelelni. A honvédségnek az újjáépítésben közreműködő alakulatai — másfél év eredményeivel maguk mögött — újult erővel készülnek, hogy vállalt feladataikat ebben az évben befejezhessék.

Úgy érezzük, tartozunk a nyilvánosságnak azzal, hogy beszámolunk a mult évben végzett munkákról és az idei évre tervezett feladatokról. Tisztában vagyunk azzal, hogy teljesítményünk az ország dolgozóinak hősi erőfeszítéssel elért eredményei mellett nem túlságosan nagy, de nyugodtan állíthatjuk, hogy a honvédség jelenlegi személyi, anyagi és felszerelésbeli lehetőségeihez képest igen jelentős.

A „Honvéd“ 1. számában megjelent cikk ismertette a honvédség műszaki alakulatainak feladatkörét és végzett munkáját. Nem akarván ismétlésekbe bocsátkozni, kiegészítem azt az azóta elvégzett feladatokról szóló beszámolóval és kitérek ezévi munkánkra.

Múlt év nyara óta az újjáépítés céljaira rendelkezésre álló műszaki csapatok létszáma erősen lecsökkent. Jelenleg mindössze a 2. utászászlóalj, a Hajós'osztály és az 1. és 2. önálló aknakutató századok állnak erre a célra rendelkezésre.

A 2. utászászlóalj önállóan végzi a Tiszaug-i 300 m-es közúti és vasúti híd roncskiemelési és újjáépítési munkálatait. 1946. áprilisában, a munka kezdetekor a híd két darab 100 m-es mezője a Tisza fenekén feküdt, legmélyebb részeivel 20—21 m mélyen az eredeti pályaszint alatt, a híd két 50 m-es mezője közül az egyik szintén le-robbantva, de a parton feküdt, egyedül a másik 50 m-es mező maradt eredeti helyén. 1946. karácsonyáig a 2. utászászlóalj derék honvéd bajtársai az 50 m-es mezőt eredeti helyére emelték, a mederben fekvő egyik 100 m-es mezőt rendkívüli nehézségek közt kiemelték és szétbontották, majd az így nyert alkatrészekből a közben kiemelt másik, eredetileg 100 m-es mezőt is kiegészítették és helyére töltték. A munka utolsó részét éjjel-nappali munkával, — 10—20 fokos hidegben, hó-

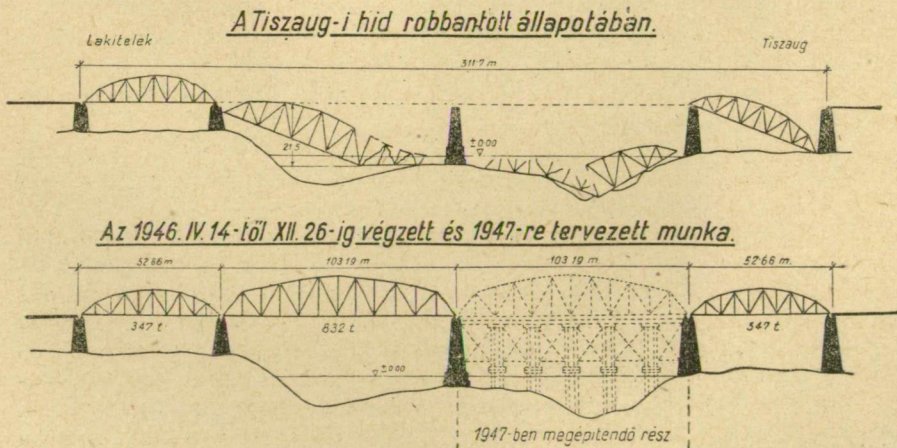
viharokban végezték, de még a jégzajlás előtt elkészültek és így a Tisza medrébe állványként beépített többszáz m³ faanyagot is épségben elbontották. Jelenleg a híd 3 mezője, 200 m hosszban már a helyén áll és ami a legfontosabb, ezideig új anyagot csak egészen minimális mennyiségben kellett felhasználni, mert az elővigyázatosan kiemelt roncsokat szétbontva újra be lehetett építeni. A munkálatok terveit is a honvédség által Tiszaugra rendelkezésre bocsátott katonai építésvezetőség, élén dr. Feimer és Mikes ezredes bajtársakkal készítette.

A munkákat Gerő miniszter úr is megtekintette és elismerése jeléül az ott dolgozó bajtársaknak meleg fehérneműeket adományozott.

Folyó évben a hídnak eredeti formájában el kell készülnie. A hiányzó 100 m-es mező szereléséhez szükséges állványzatot ugyancsak a 2. utászászlóalj fogja kiképzése keretében elkészíteni, a vasszerkezet szerelését azonban megfelelő felszereléssel rendelkező, polgári szakmunkások fogják végezni. Reméljük, hogy az ősszel megtartandó hídavatáson a honvédség országos viszonylatban is legkomolyabb újjáépítési alkotását adhatjuk át a forgalomnak. A hídroncsok emeléséről, az ott alkalmazott újításokról és azok műszaki részleteiről a katonai építésvezetőség fog beszámolni a technikai kérdések iránt érdeklődő bajtársaknak.

A hídépítések terén még egy feladatot vállaltak műszaki alakulataink: a Dunán Bajánál vagy Kalocsánál beépítendő nehéz pontonhíd (a volt Budapest-i „Manci-híd”) beépítését, ami egyben kiváló kiképzési lehetőséget is nyújt, mert jelenlegi műszaki anyagi felszerelésünk egyébként nem tenné lehetővé nagyobb úszóhidak építésének gyakorlását.

A Tiszaug-i híd vázlatos rajzát a munka megkezdése előtt, a múlt évi feladat elvégzése után, valamint az ezévi tervezett munkát az 1. sz. ábra mutatja.

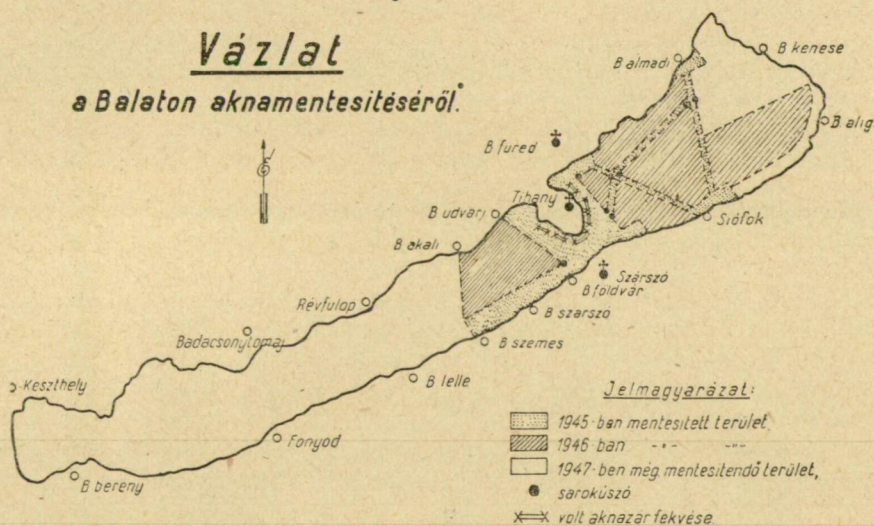
1. sz. ábra.

Hajós-osztályunk a múlt évben folytatta a Balaton aknamentesítését. Az aknakutatást mélyebb vizen gőzösök által vontatott aknakereső készülékekkel, a partok mentén rohamcsónakokkal végezték. A már 1945-ben kitzűzött és aknamentesített hajózó utakról kiindulva, a szomszédos vízterületeket is átfésülték, úgy, hogy a Balaton északi felében aknától már nem kell tartani. A délnyugati fél aknamentesítése ez évre van tervbe véve; hogy lehetőleg még ebben az évben a tó minden része veszély nélkül járható és hajózható legyen. Megnehezíti a feladatot, hogy a parti nádasok átfésülése csak igen nagy nehézségek közt, rendkívül fáradságosan eszközölhető és így az aknakeresésben résztvevő bajtársak igen kemény munkát végeznek.

A rossz időjárás miatti kényszerű szünetekben a Hajós osztály bajtársai igen értékes vízijárművet is szereztek: kiemelték és Budapestre szállították a Sió-csatornában elsüllyesztett AM-1 motorcsónakot, mely még ez évben használatba állítva kiképzési célokat fog szolgálni.

A Balaton-on eddig végzett és folyó évre tervezett aknakeresési munkánkat a 2. sz. ábra mutatja.

2. sz. ábra.

Az 1. és 2. önálló aknakutató századok csak a múlt év végén, novemberben kerültek jelenlegi szervezetükkel felállításra. Addig az aknakutatást és lőszerhatástalanítást és az egyes kerületi parancsnokságok hatáskörében alakított tűzszerész rajok és aknakutató munkaszakaszok végezték. A munkák központi vezetése és ellenőrzése céljából szükségesnek mutatkozott ezeknek a külön-külön dolgozó kis egységeknek összefogása és részükre egységes munkaterv elkészítése. Az aknakutató századok eredetileg nagyjából már kiképzett személyekből alakultak meg, jelenleg azonban már most bevonult újoncok

állnak kiképzés alatt, hogy az alapismeretek elsajátítása után, mint segéd munkások, a századokba beosztva veszélyes mesterségük fortélyait tapasztalt parancsnokaik vezetése mellett a helyszínen sajátíthassák el.

A Műszaki Vezetési Törzs a rendelkezésre álló, valamint beszerzett adatok alapján elkészítette az országban még eltávolításra váró aknák és lőszer térképét és ennek alapján tervszerűen állította munkába az aknakutató alakulatokat.

Egy aknakutató századunk első feladataként Nagy-Budapest végleges megtisztítását kapta, amit ez év nyaráig végre is fog hajtani. Természetesen számolni kell még azzal, hogy újabb bejelentések és az újjáépítési munkák során (pld. romházak elbontása stb.) újra és újra fogunk elszállítandó és megsemmisítendő lőszer és robbanóanyagot találni. Csak tájékoztatásul felhozom, hogy Budapest környékén még kb. 600 t lőszer vár megsemmisítésre, amihez még hozzá kell számítani az eddig még el nem intézett kb. 300 bejelentés lőszer mennyiségét is.

Végre hozzá kellett látnunk az utcákon szana-széjjel heverő és el nem szállítható lőszer megsemmisítéséhez is, ezért rendkívül érdekes kísérleteket végeztünk annak megállapítására, hogy milyen biztonsági rendszabályok betartása mellett lehet benn a városban, házak közt, tereken robbantani. A kísérletek eredményeképpen az első ilyen robbantást az egészen kicsi és szűk Jókai-téren végeztük, ahol összesen több mint 2 t lőszer robbantottunk fel anélkül, hogy a környező házak ablakaiban, üzletek kirakataiban a legkisebb kárt is okoztuk volna. Robbantásokat a főváros területén azóta is állandóan végzünk és hála jól képzett tűzszerészeinknek és a messzemenően foganatosított biztonsági rendszabályoknak, semmiféle kár eddig még nem keletkezett. Az egyes napilapokban megjelent panaszok, hogy helyenként a robbantások légnyomása ablakokat tört be, nem az aknakutatók felületességére, hanem a lakosság nemtörődömségére mutatnak, akik a figyelmeztetés ellenére sem nyitották ki ablakaikat a robbantások idején.

Másik aknakutató századunk Dunaalmás, Füzfő, Adony és a Duna által határolt négyszögben kezdte el munkáját, majd fokozatosan halad a szomszédos területekre és a Balaton mentén délnyugat felé, hogy végezetül a Balaton és a Dráva közti volt védőállás területét tisztítsa meg. Ezen, a hadműveletek által talán légyjabban sujtott területen sok helyen fordultak hozzánk a gazdák és községek olyan kéréssel, hogy az aknától és lőszerrel megtisztított területeket felszántva adjuk át használatukba, hogy ezáltal a további baleseteket elkerülhessék. A kérésnek igyekszünk eleget tenni és jelenleg folynak a tárgyalások arról, hogy ez a valóságban hogyan lenne megvalósítható.

A Budapesten dolgozó aknakutató század itteni munkájának elvégzése után a Mátra-Bükk hegység területét veszi munkába.

Sajnos aknakutató bajtársaink veszélyes munkáját még mindig nem tudjuk megfelelő támogatásban részesíteni. Anyagi és beszerzési nehézségek miatt nem tudjuk a megfelelő szerszámokat a kezükbe

adni és a már régen megígért, de eddig még nem kapott gépkocsik hiánya miatt az ellenőrzés és az elsősegélynyújtás nem oldható meg kielégítő módon. Pedig az aknakutató századok eddigi teljesítményeik alapján ezt joggal megérdemelnék.

Igy fest röviden összefoglalva műszaki csapataink jelenlegi újjáépítő munkája. Az újjáépítés folyamán, — ha a 3 éves tervet megnézzük — rengeteg olyan feladatot találunk, amelyekben szintén részt vállalhatna a honvédség, részben kiképzési céllal, részben újjáépítési szándékának bizonyítékaképpen. Legyen szabad utalnom itt a sok épülő hídra, gyengeáramú vezetékre, a Lispe-Budapest-i földgázvezetékre, vagy a Duna-Tisza csatornára. A honvédség vezetőinek feladata, hogy a honvédség részvállalásának mértékét és irányát megszabják!

Mialatt e sorokat írom, robbantó járőreink és műszaki karhatalmi osztagaink az árvízzel viaskodnak, hogy a veszély elmúltával folytathassák vállalt munkájukat a dolgozók Magyarországnak felépítésében.

Györgypál László

A HONVÉDSÉG RUHAGAZDÁLKODÁSA

AZ új demokratikus honvédség felállításánál előtérbe jut a ruhagazdálkodás tervszerű megszervezésének kérdése. A honvédség ruházkodását a rendelkezésre álló anyagi és pénzügyi lehetőséghez képest kell megszervezni. A helyes ruhagazdálkodás nemcsak a végrehajtó szolgálatot ellátó alakulatokra, hanem a vezető szolgálatra is külön-külön feladatot ró.

A ruhagazdálkodásnál a vezető szolgálatra ama feladat hárulik, hogy a gazdálkodást helyesen szervezze meg és a végrehajtó szolgálatnak megfelelő irányelveket szabjon a gazdálkodásra.

A vezetés szempontjából két lényeges és el nem hanyagolható körülményt kell figyelembe venni, és pedig:

a) a ruházkodáshoz előbb a helyes alapot kell megteremteni, azaz a *ruházati alapilletményt* kell megállapítani,

b) gondoskodni kell arról, hogy a ruházati alapilletmény mindenkor rendelkezésre álljon, azaz a fenntartásról, illetve a rendszeres *utánpótlásról* kell gondoskodni.

A ruházati alapilletmény az a ruházati mennyiség, amivel a vezetés egy gazdasági időszakra (költségvetési időszakra) a honvédség tagjait el kívánja és el tudja látni. Az alapilletmény megállapításánál az ország nyersanyag-helyzetét és a költségvetési viszonyokat